

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata komora)
z 21. novembra 2005 *

Vo veci T-426/04,

Tramarin Snc di Tramarin Andrea e Sergio, so sídlom v Montagnana (Taliansko),
v zastúpení: M. Calabrese, advokát,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Di Bucci, splnomocnený
zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie na jednej strane listu Komisie vyzývajúceho talianske orgány k zmene návrhu oznámenej pomoci a na druhej strane, rozhodnutia Komisie z 12. júla 2000 vyhlasujúceho schému pomoci v oblasti investícií v znevýhodnených regiónoch Talianska za zlučiteľnú so spoločným trhom [štátna pomoc N 715/99 — Taliansko (SG 2000 D/105754)],

* Jazyk konania: taliančina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia F. Dehousse a D. Šváby,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Skutkové okolnosti

- 1 Dňa 18. novembra 1999 oznámila Talianska republika Komisii návrh schémy pomoci investíciám v znevýhodnených regiónoch krajiny.
- 2 V nadväznosti na toto oznámenie Komisia požiadala o dodatočné informácie o dotknutej schéme, ktoré jej boli talianskymi orgánmi poskytnuté v rôznych listoch. Medzi uvedenými orgánmi a zamestnancami Komisie sa konala schôdzka v Bruseli 16. mája 2000.

- 3 Komisia v liste adresovanom 29. mája 2000 talianskym orgánom (ďalej len „list z 29. mája 2000“), ktorý sa odvolával na návrh uvedených orgánov týkajúci sa prechodu od vtedy platnej schémy pomoci ku schéme pomoci, ktorá bola predmetom oznámenia z 18. novembra 1999, upresnila:

„... návrh týkajúci sa spôsobilosti investičného projektu v prípadoch, keď vykonanie projektu bolo začaté pred žiadosťou, nie je v súlade s tým, čo je stanovené v bode 4.2 Usmernenia o národnej regionálnej pomoci (Ú. v. ES C 74, 10. marca 1998; Mim. vyd. 08/001, s. 226).

V dôsledku toho talianske orgány vyzývame, aby vzali tento návrh prechodného pravidla späť...”

- 4 Žalobkyňa uzavrela 5. júla 2000 s iným podnikom zmluvu so zámerom zriadiť remeselnícku dielňu vo svoj prospech.
- 5 Komisia prijala 12. júla 2000 podľa článku 4 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) rozhodnutie nevzniesť námietky (ďalej len „rozhodnutie“). Po predbežnom zisťovaní zastávala názor, že dotknutá schéma pomoci je zlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. a) a c) ES.
- 6 Komisia v rozhodnutí upresnila, že na to, aby boli žiadosti o pomoc spôsobilé získať pomoc v oblasti investícií stanovené schémou, musia byť podané pred začatím realizácie projektov, pričom ide o podmienku rovnako vyžadovanú pre podniky, ktoré podali žiadosti na základe predchádzajúcej schémy pomoci a ich zohľadnenie bolo pripustené v súvislosti s prvým použitím novej schémy.

- 7 Rozhodnutie bolo Talianskej republike oznámené listom z 2. augusta 2000.
- 8 Dňa 30. septembra 2000 Komisia v súlade s článkom 26 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 uverejnila v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* súhrnné oznámenie, v ktorom uviedla základné údaje o veci, informovala tretie osoby, že nevznáša námietku proti schéme pomoci oznámenej talianskymi orgánmi (Ú. v. ES C 278, s. 26). Toto oznámenie uvádza, že „znenie rozhodnutia v záväznom jazyku [či jazykoch] neobsahujúce dôverné údaje je dostupné na webstránke [Generálneho sekretariátu Komisie, ktorého elektronická adresa je] http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids“.
- 9 Talianske orgány 5. decembra 2000 uverejnili dekrét z 13. novembra 2000 stanovujúci vykonávacie pravidlá schémy pomoci pre podniky so sídlom, ako žalobkyňa, v regiónoch stredo-severu Talianska obsahujúce nasledujúce právne stanovisko:

„S prihliadnutím na rozhodnutie Európskej únie z 12. júla 2000, ktorým sa schválilo uplatňovanie schémy pomoci vyplývajúcej zo zákona č. 488/1992 na obdobie 2000/2006, keď sa pre nové žiadosti okrem iného stanovilo, že opatrenia pomoci sú použiteľné výhradne na výdaje zahrnuté v investičných programoch začatých odo dňa nasledujúceho po podaní týchto žiadostí...“
- 10 Po tom, čo boli 21. júla a 3. októbra 2000 uhradené dve faktúry za vykonávanie prác, ktoré boli predmetom zmluvy podpísanej 5. júla toho istého roku, podala žalobkyňa 25. januára 2001 žiadosť o pomoc a pokračovala v realizácii svojho projektu.

- 11 V júni 2004 navrhol orgán vybavujúci žiadosť žalobkyne o pomoc príslušným vnútroštátnym orgánom, aby zamietli uvedenú žiadosť, keďže k začatiu investičného programu stanoveného na 21. júla 2000 došlo pred dátumom podania tejto žiadosti.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 12 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. októbra 2004 podala žalobkyňa prejednávajú žalobu.
- 13 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. decembra 2004 vzniesla žalovaná námietku neprípustnosti na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.
- 14 Žalobkyňa predložila svoje pripomienky k námietke neprípustnosti 2. marca 2005.
- 15 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- vyhlásil žalobu za prípustnú alebo spojil otázku prípustnosti s konaním o veci samej,

— zrušil list z 29. mája 2000 v rozsahu, v akom v ňom Komisia vyzvala talianske orgány, aby vzali späť návrh prechodného pravidla týkajúceho sa podnikov, ktoré už začali realizáciu investičného projektu bez toho, aby vopred podali žiadosť o pomoc,

— zrušil rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

16 Žalobkyňa v rámci svojich pripomienok k námietke neprípustnosti vznesenej Komisiou rovnako navrhuje, aby Súd prvého stupňa na základe opatrení na zabezpečenie priebehu konania spojil na účely ústnej časti konania prejednávajú vec s vecou zaregistrovanou pod číslom T-98/04 z toho dôvodu, že obidve dotknuté veci spolu súvisia.

17 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu uznesením ako zjavne neprípustnú alebo subsidiárne ako neprípustnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

- 18 Podľa článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 rovnakého článku sa námietka neprípustnosti ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak nebude rozhodnuté inak. V prejednávanej veci sa Súd prvého stupňa domnieva, že sa s touto vecou na základe preskúmania spisového materiálu dostatočne oboznámil na to, aby rozhodol o návrhu žalovanej bez toho, aby bolo potrebné začať ústnu časť konania.

O návrhu na zrušenie listu z 29. mája 2000

- 19 Komisia uvádza dva dôvody neprípustnosti vychádzajúce po prvé zo skutočnosti, že uvedený list nepredstavuje napadnuteľný akt, a po druhé z nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne.
- 20 Súd prvého stupňa sa domnieva, že je potrebné preskúmať prvý dôvod neprípustnosti.

Tvrdenia účastníkov konania

- 21 Komisia tvrdí, že list z 29. mája 2000 je výlučne prípravným aktom rozhodnutia, a že teda v súlade s ustálenou judikatúrou nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť.

- 22 Žalobkyňa tvrdí, že list z 29. mája 2000 je aktom, ktorým Komisia považovala návrh prechodného pravidla podaný talianskymi orgánmi týkajúci sa spôsobilosti investičného projektu v prípadoch, keď vykonávanie uvedeného projektu bolo začaté pred žiadosťou o pomoc, za nezlučiteľný so spoločným trhom. Malo by ísť o „neznámy“ a „Zmluvami zakázaný“ akt, pretože jeho účinkom by bolo porušenie procesných záruk, ktoré upravuje článok 88 ods. 2 ES v prospech dotknutých účastníkov konania.
- 23 V podstate zdôrazňuje, že ak je výzva na späťvzatie návrhu podaného v rámci oznámenia schémy štátnej pomoci členským štátom prijatá, má rovnaký právny účinok ako záporné rozhodnutie v zmysle článku 7 ods. 5 nariadenia č. 659/1999 bez toho, aby boli dodržané procesné záruky, ktoré majú dotknutí účastníci konania. Komisia listom z 29. mája 2000 „predvídala“ posúdenie, ktoré musela urobiť, a vylúčila prípustnosť návrhu talianskych orgánov dokonca ešte pred poskytnutím príležitosti zúčastneným stranám predložiť ich pripomienky (rozsudok Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809, bod 21).
- 24 Žalobkyňa dodáva, že pokiaľ by nebolo zároveň požadované zrušenie listu z 29. mája 2000, hrozilo by riziko, že by v právnom poriadku Spoločenstva bol ponechaný akt, ktorý predstavuje protiprávny základ pre späťvzatie návrhu prechodného pravidla talianskymi orgánmi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 25 Podľa ustálenej judikatúry, akty alebo rozhodnutia spôsobilé byť predmetom žaloby o neplatnosť sú jedinými opatreniami majúcimi právne záväzné účinky, ktorými môžu byť dotknuté záujmy žalobcu a ktoré podstatným spôsobom menia jeho právne postavenie. Okrem toho, pokiaľ ide o akty alebo rozhodnutia, ktoré sú

prijímané v niekoľkých fázach, predovšetkým v rámci interného konania, sú za napadnutelné akty považované len tie opatrenia, ktoré obsahujú konečné stanovisko orgánu v rámci tohto konania s výnimkou predbežných opatrení, ktorých cieľom je príprava konečného rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 10, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Zb. s. II-2667, bod 28).

- 26 Žalobkyňa sa v prejednávanej veci domáha zrušenia listu Komisie adresovaného talianskym orgánom v priebehu predbežného zisťovania ich návrhu oznámenej pomoci a predchádzajúceho prijatiu rozhodnutia.
- 27 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že predbežné zisťovanie zavedené článkom 88 ods. 3 ES a upravené článkom 4 nariadenia č. 659/1999 smeruje k tomu, aby bola Komisii poskytnutá lehota na uváženie a dostatočné prešetrenie, aby jej bolo umožnené vytvoriť si prvé stanovisko k návrhu oznámenej pomoci so zámerom, aby dospela k záveru bez toho, aby bolo nevyhnutné dôkladné prešetrenie, že sú zlučiteľné so Zmluvou, alebo naopak, aby skonštatovala, že ich obsah vyvoláva v tomto ohľade pochybnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 15. februára 2001, Rakúsko/Komisia, C-99/98, Zb. s. I-1101, body 53 a 54).
- 28 Konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES a článku 6 nariadenia č. 659/1999, ktoré umožňuje Komisii pred prijatím rozhodnutia mať úplne jasno vo vzťahu ku všetkým údajom týkajúcim sa prípadu, sa stáva nevyhnutným v momente, keď Komisia má závažné ťažkosti pri posudzovaní, či pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom (rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1993, Matra/Komisia, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 33).

- 29 Aj keď je jej právomoc viazaná, pokiaľ ide o rozhodnutie začať konanie vo veci formálneho zisťovania, Komisia využíva viac-menej určitú možnosť voľnej úvahy pri vyšetrovaní a zisťovaní okolností prípadu s cieľom zistiť, či tieto vyvolávajú závažné ťažkosti. V súlade s cieľom článku 88 ods. 3 ES a povinnosťou správneho úradného postupu, ktorá tomu prislúcha, môže Komisia predovšetkým začať dialóg so štátom, ktorý pristúpil k oznamovaciemu konaniu, alebo s tretími stranami s cieľom prekonať v priebehu predbežného konania prípadne vzniknuté ťažkosti (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2001, Prayon-Rupel/Komisia, T-73/98, Zb. s. II-867, bod 45).
- 30 List Komisie z 29. mája 2000 rovnako ako tie, ktoré mu predchádzali, listy pochádzajúce od talianskych orgánov a schôdzka, ktorá sa konala v Bruseli medzi zamestnancami orgánov a predstaviteľmi uvedených orgánov, presne zapadajú do rámca vyššie uvedeného dialógu.
- 31 Komisia sa v tomto liste zaoberala špecifickou otázkou, teda návrhom talianskych orgánov vložiť do návrhu pomoci ustanovenie o prechode z platnej schémy pomoci na schému, ktorá bola predmetom oznámenia z 18. novembra 1999. Toto ustanovenie smerovalo k uznaniu spôsobilosti investičného programu podnikov, ktoré začali vykonávanie uvedeného programu pred podaním akejkoľvek žiadosti o pomoc.
- 32 Ak Komisia v liste z 29. mája 2000 jasne zdôrazňovala, že dotknutý návrh vyvoláva v rámci preskúmavania zlučiteľnosti predmetného návrhu ťažkosti s ohľadom, podľa nej, na nesúlad tohto prechodného ustanovenia s bodom 4.2 usmernení k národnej regionálnej pomoci, nie je zaujatie tohto postoja žalovanou stranou žiadnym spôsobom záväzné pre oznamujúci štát.

- 33 Z preskúmania ustanovení nariadenia č. 659/1999 vyplýva, že pokiaľ má Komisia právomoc v rámci konania vo veci formálneho zisťovania prinútiť členský štát, aby v určenom zmysle zmenil svoj návrh pomoci pod hrozbou vyhlásenia jeho nezlučiteľnosti so spoločným trhom, nedisponuje takou právomocou v priebehu fázy predbežného zisťovania a nemá inú možnosť, s výnimkou začatia formálneho konania, ako prijať rozhodnutie o tom, že nemá námietky.
- 34 Ako vyplýva zo samotného znenia listu z 29. mája 2000, talianske orgány boli iba „vyzvané“ na vzatie svojho návrhu späť a v rámci slobodne uskutočneného výberu sa tak mohli prispôbiť pokynom služieb Komisie alebo naopak, zachovať svoj pôvodný návrh nezmenený s dotknutým prechodným ustanovením.
- 35 Nebude teda možné považovať list z 29. mája 2000 za akt s právne záväznými účinkami v zmysle, v akom to vyžaduje judikatúra uvedená v bode 25 vyššie. Okrem toho a na rozdiel od tvrdení žalobkyne určenie právnej povahy uvedeného listu nemôže závisieť na neskoršom akte, teda na rozhodnutí štátu, ktorý urobil oznámenie, zmeniť alebo nezmeniť návrh pomoci podľa požiadaviek Komisie.
- 36 Zdá sa, že list z 29. mája 2000 v skutočnosti predstavuje výlučne iba prípravné opatrenie konečného rozhodnutia, v prejednávanom prípade rozhodnutia.
- 37 Z toho vyplýva, že žaloba je v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu listu z 29. mája 2000, neprípustná.

O návrhu na zrušenie rozhodnutia

- 38 Komisia oponuje na základe troch dôvodov neprípustnosti vychádzajúcich po prvé z oneskoreného podania žaloby, po druhé zo skutočnosti, že napadnutý akt nepredstavuje opatrenie s právne záväznými účinkami, ktorými môžu byť dotknuté záujmy žalobkyne a ktoré podstatným spôsobom menia jej právne postavenie, a po tretie z nedostatku aktívnej legitimácie žalobkyne.
- 39 Súd prvého stupňa sa domnieva, že je potrebné preskúmať prvý dôvod neprípustnosti vychádzajúci z oneskoreného podania žaloby.

Tvrdenia účastníkov konania

- 40 Komisia zdôrazňuje, že výňatky z rozhodnutia boli uverejnené v úradnom vestníku 30. septembra 2000 s odkazom na webovú stránku, kde bolo k dispozícii celé znenie rozhodnutia, a že dvojmesačná lehota na podanie žaloby teda začala plynúť štrnásť dní po uverejnení 30. septembra 2000 a uplynula s prihliadnutím na desaťdennú lehotu z dôvodu vzdialenosti poskytnutej účastníkom, ktorí mali svoje obvyklé miesto pobytu v Taliansku, 24. decembra 2000. Prejednávaná žaloba, ktorá bola podaná 20. októbra 2004, bola teda zjavne podaná oneskorene.
- 41 Žalovaná tiež tvrdí, že určujúcim prvkom pre výpočet lehôt na podanie žaloby je dátum uverejnenia alebo prípadne dátum, keď sa o rozhodnutí dozvedela a nie, keď sa dozvedela o korešpondencii, ktorá predchádzala prijatiu samotného rozhodnutia. Podľa Komisie teda žalobkyňa nesprávne tvrdí, že lehota na podanie žaloby začala

plynúť od okamihu, keď jej advokát v septembri 2004 odovzdal kópiu listu z 29. mája 2000 a „vysvetlil jej jeho obsah“.

- 42 Žalobkyňa uvádza, že svoju žiadosť o pomoc podala 25. januára 2001 bez toho, aby pred príslušným vnútroštátnym súdom napadla dekrét z 13. novembra 2000 a „tiež bez pokusu o prečítanie rozhodnutia z 12. júla 2000“ prijatého podľa uvedeného dekrétu „Európskou úniou“ formuláciou, ktorá neumožňuje určiť podmienky uverejnenia dotknutého textu.
- 43 Ignorovala tiež možnosť zoznámiť sa v septembri 2000 s úplným znením rozhodnutia prezretím si „jednej z tisícok strán... najväčšej webovej stránky sveta“. Žalobkyňa v tomto ohľade poznamenáva, že elektronická adresa uvedená v stručnom oznámení uverejnenom v úradnom vestníku 30. septembra 2000 vôbec nezodpovedá zneniu rozhodnutia, ale časti stránky „Únie“, ktorá je venovaná všetkým rozhodnutiam v oblasti štátnej pomoci.
- 44 V dôsledku návrhu na odňatie finančnej pomoci sa žalobkyňa v septembri 2004 spojila so svojím zástupcom v prebiehajúcom konaní, ktorý jej odovzdal kópiu rozhodnutia a predovšetkým listu z 29. mája 2000. Žalobkyňa tvrdí, že lehota na podanie žaloby začala plynúť až od okamihu, keď sa dozvedela o uvedenom liste, z ktorého obsahu jasne vyplýva, že Komisia porušila svoju povinnosť začať konanie vo veci formálneho zisťovania.
- 45 Ani prečítanie stručného oznámenia uverejneného v úradnom vestníku, ani znenia rozhodnutia nemohli žalobkyni umožniť, aby sa uistila, že v priebehu predbežného zisťovania boli splnené podmienky na povinné začatie konania vo veci formálneho

získovania. Keďže chýba čo i len najmenší náznak, že by prípadná žaloba proti rozhodnutiu mohla prekonať prekážku jej neprípustnosti pre nedostatok individuálnych záujmov, nemôže sa žalobkyni vytýkať, že nenapadla rozhodnutie, a nemožno sa ani domnievať, že lehota na podanie žaloby začala plynúť od jeho uverejnenia 30. septembra 2000.

- 46 Žalobkyňa nakoniec zdôrazňuje, že nepovažovala za nutné napadnúť ministerský dekrét z 13. novembra 2000 a nebola vôbec povinná napadnúť rozhodnutie, pretože sa domnievala podľa výkladu vnútroštátnych vykonávacích ustanovení o schéme pomoci, že sa môže zúčastniť prvého vyhlásenia uplatňovania novej schémy pomoci, keď sa vzdá časti pomoci zodpovedajúcej sume dvoch faktúr uhradených pred podaním žiadosti o pomoc, čo vykonala tým, že orgánu preverujúcemu jej žiadosť o pomoc zámerne neoznámila dve dotknuté faktúry.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 47 Podľa článku 230 piateho odseku ES musia byť žaloby o neplatnosť podané v lehote dvoch mesiacov. Táto lehota začína plynúť podľa okolností odo dňa uverejnenia príslušného aktu alebo jeho oznámenia žalobcovi, alebo ak toto chýba, odo dňa, keď sa o ňom žalobca dozvedel.

- 48 Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že kritérium dátumu, keď sa žalobca o akte dozvedel, ako okamih začiatku plynutia lehoty žaloby, má vo vzťahu k uverejneniu a oznámeniu aktu podpornú povahu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 10. marca 1998, Nemecko/Rada, C-122/95, Zb. s. I-973, bod 35, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. novembra 2003, Regione Siciliana/Komisia, T-190/00, Zb. s. II-5015, bod 30 a tam citovanú judikatúru). Z judikatúry rovnako vyplýva, že v prípade, ak nedošlo k uverejneniu ani k oznámeniu aktu, má ten, kto vie

o existencii aktu, ktorý sa ho týka, požiadať o jeho úplné znenie v primeranej lehote, ale že za takýchto okolností lehota na podanie žaloby začína plynúť až od chvíle, keď sa dotknutá tretia strana dozvie presný obsah daného aktu a dôvody jeho prijatia, aby mohla využiť svoje právo podať žalobu (rozsudky Súdneho dvora zo 6. júla 1988, Dillinger Hüttenwerke/Komisía, 236/86, Zb. s. 3761, bod 14, a z 19. februára 1998, Komisia/Rada, C-309/95, Zb. s. I-655, bod 18).

- 49 Taktiež treba pripomenúť, že pokiaľ ide o akty, ktoré sa podľa ustálenej praxe dotyčného orgánu uverejňujú v úradnom vestníku, aj napriek tomu, že toto uverejnenie nie je podmienkou ich uplatňovania, Súdny dvor a Súd prvého stupňa si osvojili názor, že kritérium dátumu, keď sa žalobca o akte dozvedel, sa na plynutie lehoty na podanie žaloby použije dátum uverejnenia, od ktorého začína plynúť lehota na podanie žaloby (pozri, pokiaľ ide o akty Rady, ktorými sa uzatvárajú medzinárodné zmluvy zaväzujúce Spoločenstvo, rozsudok Nemecko/Rada, už citovaný, bod 39, a pokiaľ ide o rozhodnutia Komisie ukončiť zisťovacie konanie týkajúce sa pomoci v zmysle článku 88 ods. 2 ES, rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. januára 1999, BAI/Komisía, T-14/96, Zb. s. II-139, bod 36). Za takýchto okolností sa totiž môžu dotknuté tretie osoby oprávnené domnievať, že predmetný akt bude uverejnený.
- 50 Vo veci samej je namieste uviesť, že rozhodnutie bolo oznámené Talianskej republike, ktorá je jeho jediným adresátom, listom z 2. apríla 2000 a že bolo predmetom stručného oznámenia v úradnom vestníku v zmysle článku 26 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.
- 51 V súlade s ustanovením uvedeným vyššie rozhodnutia, ktorými Komisia po predbežnom zisťovaní konštatuje, že oznámené opatrenie, ktoré spadá do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES, nevyvoláva pochybnosti o jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom a považuje toto opatrenie za zlučiteľné so spoločným trhom, sa zverejňujú v úradnom vestníku vo forme stručného oznámenia, ktoré obsahuje

informáciu o tom, že je možné získať vyhotovenie rozhodnutia v záväznom jazykovom znení či zneniach. Takéto oznámenie má za cieľ poskytnúť dotknutým tretím osobám stručný súhrn podstatných náležitostí rozhodnutia.

- 52 Podľa ustálenej praxe Komisie, ktorá sa uplatňovala od mája 1999 po vstupe nariadenia č. 659/1999 do platnosti, obsahuje stručné oznámenie uvedené v predchádzajúcom bode odkaz na webovú stránku Generálneho sekretariátu Komisie spolu so zmienkou o tom, že úplné znenie predmetného rozhodnutia neobsahujúce dôverné údaje je na tejto stránke dostupné v záväznom jazykovom znení či zneniach.
- 53 To, že Komisia poskytne tretím osobám úplný prístup k zneniu rozhodnutia umiestneného na jej webovej stránke v spojení s uverejnením stručného oznámenia v úradnom vestníku, ktoré umožňuje dotknutým osobám zistiť existenciu predmetného rozhodnutia a ktoré ich oboznamuje s touto možnosťou prístupu cez internet, musí byť považované za uverejnenie v zmysle článku 230 piateho odseku ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005, Olsen/Komisia, T-17/02, Zb. s. II-2031, bod 80).
- 54 V prejednávanom prípade vyplýva zo spisu, že Komisia 30. septembra 2000 uverejnila v úradnom vestníku stručné oznámenie o rozhodnutí uvádzajúce dátum jeho prijatia, dotknutý členský štát, číslo pomoci, jej názov, cieľ a právny základ, rozpočet, ktorý je pre ňu určený, a jej trvanie. Toto oznámenie taktiež uvádza, že znenie rozhodnutia neobsahujúce dôverné údaje je dostupné na webovej stránke Komisie v záväznom jazykovom znení či zneniach a uvádza elektronickú adresu umožňujúcu prístup k tomuto zneniu.
- 55 Skutočnosť, že prístup k zneniu rozhodnutia nie je okamžitý, nemôže vyvrátiť záver uvedený v bode 53 vyššie. Je nesporné, že elektronická adresa uvedená v stručnom oznámení uverejnenom v úradnom vestníku zodpovedá časti webovej stránky Komisie obsahujúcej súpis rozhodnutí orgánu v oblasti štátnej pomoci,

a predovšetkým, že tie nevyvolávajú námietky rozdelené podľa dotknutej oblasti činnosti, roku prijatia a čísla pomoci. S ohľadom na informácie uvedené v stručnom oznámení, tak ako bolo pripomenuté v predchádzajúcom bode, je veľmi jednoduché pre akúkoľvek dotknutú osobu získať prístup k zneniu dotknutého rozhodnutia.

- 56 Dvojmesačná lehota na podanie žaloby teda začala plynúť v súlade s článkom 102 ods. 1 rokovacieho poriadku štrnásť dní po uverejnení 30. septembra 2000 a uplynula s ohľadom na desaťdennú lehotu z dôvodu vzdialenosti a odloženie uplynutia lehoty, pokiaľ jej koniec pripadá na nedeľu alebo deň štátneho sviatku, 27. decembra 2000, teda viac ako tri roky pred podaním žaloby.
- 57 Napokon je potrebné dodať, že žaloba musí byť tiež posúdená ako oneskorená, dokonca aj v prípade použitia podporného kritéria, dátumu, keď sa žalobca o akte dozvedel.
- 58 Vzhľadom na uverejnenie stručného oznámenia týkajúceho sa rozhodnutia v úradnom vestníku 30. septembra 2000 treba predpokladať, že k tomuto dátumu žalobkyňa o existencii rozhodnutia vedela. V súlade s judikatúrou spomenutou v bode 48 vyššie dôsledkom tohto oboznámenia sa s aktom je povinnosť žalobkyne požiadať Komisiu v primeranej lehote o úplné znenie dotknutého aktu, čo neurobila.
- 59 Okrem toho žalobkyňa tiež vedela o existencii rozhodnutia v nadväznosti na uverejnenie ministerského dekrétu z 13. novembra 2000 v Taliansku 5. decembra 2000, kde vo svojich ustanoveniach o právnom základe uvádza rozhodnutie „Európskej únie“ z 12. júla 2000. V tomto ohľade sa žalobkyňa nemôže užitočne dovolávať údajnej nepresnosti tejto poslednej uvedenej formulácie, aby odôvodnila svoju nečinnosť pri vyhľadávaní a získavaní znenia rozhodnutia, čo jej ako bežne obozretnému subjektu prislúchalo urobiť.

- 60 Napokon je potrebné uviesť, že odchyliť sa od použitia právnej úpravy Spoločenstva týkajúcej sa procesných lehôt je možné v súlade s článkom 45 druhým odsekom Štatútu Súdneho dvora, pokiaľ ide o výnimočné prípady nepredvídateľnej okolnosti alebo vyššej moci, (uznesenie Súdneho dvora z 5. februára 1992, Francúzsko/Komisia, C-59/91, Zb. s. I-525, bod 8, a zo 7. mája 1998, Írsko/Komisia, C-239/97, Zb. s. I-2655, bod 7) alebo ospravedlniteľnej chyby (rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. mája 1991, Bayer/Komisia, T-12/90, Zb. s. II-219, body 28 a 29, potvrdený rozsudkom Súdneho dvora z 15. decembra 1994, Bayer/Komisia, C-195/91 P, Zb. s. I-5619), a to v medziach, kde striktné použitie týchto pravidiel zodpovedá požiadavke právnej istoty a nutnosti zabrániť akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti (rozsudok Súdneho dvora z 15. januára 1987, Misset/Rada, 152/85, Zb. s. 223, bod 11, a uznesenie Írsko/Komisia, už citované, bod 7).
- 61 Žalobkyňa v prejednávanej veci nepreukázala existenciu ospravedlniteľnej chyby alebo prípad nepredvídateľnej okolnosti alebo vyššej moci a dokonca sa na ne ani neodvolávala.
- 62 V tejto súvislosti úvahy žalobkyne o dôsledkoch neskoršieho zistenia údajného dôvodu protiprávnosti rozhodnutia alebo o jej výklade vnútroštátnej právnej úpravy uplatňovania schémy pomoci a jej následné presvedčenie, že môže uvedenú schému využiť bez ohľadu na to, že žiadosť o pomoc bola podaná po začatí realizácie jej investičného projektu, sú absolútne irelevantné.
- 63 Aj keby rozhodnutie, ktoré jasne stanovuje, že na spôsobilosť získať investičnú pomoc stanovenú režimom musia byť žiadosti o pomoc podané pred začatím realizácie projektov, ukrátilo žalobkyňu na jej právach, mohla podať žalobu o neplatnosť z dôvodov, ktoré mala sama špecifikovať, a nemala nechať uplynúť záväznú dvojmesačnú lehotu stanovenú na tento účel.

- 64 Nie je úlohou Súdu prvého stupňa pri posudzovaní prípustnosti prejednávanej žaloby s ohľadom na dodržiavanie dvojmesačnej lehoty stanovenej na jej podanie preverovať opodstatnenosť implicitnej, ale nevyhnutnej požiadavky obsiahnutej v tvrdení žalobkyne, a síce, že rozhodnutie nebolo postihnuté žiadnou vadou, ktorú by mohla v rámci žaloby o neplatnosť v lehote napadnúť, čo podľa žalobkyne vysvetľuje jej pôvodné presvedčenie o tom, že ona sama nemá osobný záujem na podaní žaloby.
- 65 V každom prípade prijatie odôvodnenia žalobkyne o nutnosti posunutia začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby na deň, keď sa dozvedela o údajnej protiprávnosti dotknutého aktu, by všeobecne znamenalo umožniť časovo neobmedzené spochybňovanie aktov Spoločenstva vyvolávajúcich právne účinky, čo je úplne v rozpore s požiadavkami právnej istoty.
- 66 Z toho vyplýva, že prejednávaná žaloba musí byť v rozsahu, v akom navrhuje zrušenie rozhodnutia, posúdená ako podaná oneskorene, a musí byť preto zamietnutá ako neprípustná bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné dôvody neprípustnosti vznesené Komisiou.
- 67 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prejednávanú žalobu treba zamietnuť v plnom rozsahu ako neprípustnú a netreba vyhovieť návrhu, ktorý predložila žalobkyňa, na prijatie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, ktorý sa stal bezpredmetným.

O trovách

- 68 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**
- 2. Žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania Komisie.**

V Luxemburgu 21. novembra 2005

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Vilaras